

Η Ορθοδοξία των κειμένων της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου (Αρχιμ. Τύχων, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα Αγίου Όρους)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=167600>]

ια) Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος κατά την λήξιν Αυτής εξέδωσε και μίαν λαμπράν και θεολογικωτάτην εγκύκλιον εις την οποίαν επαναδιατυπώνεται η σημερινή αυτοσυνειδησία της Ορθοδόξου Εκκλησίας, «Η Ορθόδοξος Εκκλησία, πιστή εις την ομόφωνον ταύτην αποστολικήν παράδοσιν και μυστηριακήν εμπειρίαν, αποτελεί την αυθεντικήν συνέχειαν της μιας, αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας, ως αύτη ομολογείται εις το Σύμβολον της πίστεως και βεβαιούται δια της διδασκαλίας των Πατέρων της Εκκλησίας. Ούτως, αισθάνεται μείζονα την ευθύνην αυτής όχι μόνον δια την αυθεντικήν βίωσιν της εμπειρίας αυτής υπό του εκκλησιαστικού σώματος, αλλά και δια την αξιόπιστον μαρτυρίαν της αληθείας προς πάντας τους ανθρώπους.» (Βλ. παρ. 2). Εν συνεχεία αναφέρεται, ότι η Ορθοδοξία είναι η Εκκλησία των Συνόδων, από την Αποστολικήν εν Ιεροσολύμοις σύνοδον και καθ' εξής μέχρι σήμερον. Αναφέρονται φυσικά και αι επί της εποχής του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά συγκληθείσαι Μεγάλαι Σύνοδοι (1341, 1351, 1368), δια των οποίων εβεβαιώθη η αυτή αλήθεια της πίστεως, εξαιρέτως δε περί της εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος και περί της μεθέξεως του ανθρώπου εις τας ακτίστους θείας ενεργείας. (Πρβλ. παρ. 3).

Πηγή: www.holycouncil.org

Η αναφορά εις τας Συνόδους που έλαβαν χώρα επί Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, η οποία σημειωτέον είχε ζητηθή και υπό του Αγίου Όρους εις το προσυνοδικό του έγγραφον, καταδεικνύει την αποδοχήν της περί ακτίστων θείων ενεργειών διδασκαλίας του Αγίου Γρηγορίου, από όλους τους Ορθοδόξους, ως ουσιώδες συστατικό της πνευματικής των ζωής. Όχι μόνον δεν υποτιμάται, εις τας αποφάσεις της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, η παραδεδομένη Ορθόδοξος Πίστις, αλλά και προβάλλεται και κηρύττεται ευθαρσώς εις όλας αυτής τας διαστάσεις. Κατά τας εργασίας δε της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου δεν ενεφανίσθη καμμία προσπάθεια υποτιμήσεως η σχετικοποιήσεως της Ορθοδόξου Πίστεως, χάριν εξυπηρετήσεως φιλενωτικών διαθέσεων, όπως, δυστυχώς, σκαιώς και πέραν πάσης λογικής εσυκοφαντήθη η Σύνοδος αύτη. Επίσης ο προεδρεύων της Αγίας Συνόδου Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος ήτο θετικός και δεκτικός εις κάθε παρατήρησι και πρότασι των άλλων Εκκλησιών, παρ' όλην μερικές φορές την αντίθεσιν των στενών του συνεργατών, προς πληρεστέραν και σαφεστέραν διατύπωσιν της Ορθοδόξου Πίστεως εις τα Συνοδικά κείμενα. Οφείλουμε, νομίζω, να αναφέρουμε την αποστροφή του Παναγιωτάτου εις την ομιλία του κατά την Συνοδικήν Θείαν Λειτουργίαν της Πεντηκοστής εις το Ηράκλειο, ότι εμείς εις την Ανατολήν δεν έχομεν Πάπα, απορρίπτοντας ούτω δημοσίως την πρόσφατον προσπάθειαν τινών συνεργατών του να εξυψώσουν υπεράνω των άλλων Πατριαρχών τον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, αλλοιώνοντας την αποδεκτήν υπό πάντων τάξιν ως πρώτου μεταξύ ίσων. Συγχρόνως όμως με τον προαναφερθέντα Πατριαρχικόν λόγον απορρίπτεται και η περί Παπικού πρωτείου Δυτική πλάνη.

ιγ) Εις την αρχήν αναφέραμε την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον και ως Πανορθόδοξη. Δεν ήτο εκ παραδρομής, το εννοούμε. Διότι όλαι αι Ορθόδοξοι Εκκλησΐαι συμμετείχον εις τας προσυνοδικάς διασκέψεις, συμμετείχον εις την διαμόρφωσιν των κειμένων και συνεφώνουν με αυτά ως και εις την τελευταίαν προσυνοδικήν σύναξιν των Ορθοδόξων Προκαθημένων, όπου συνεφώνησαν τελικώς δια την σύγκλησιν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου κατά την Πεντηκοστήν του 2016. Το ότι δεν συμμετείχον τελικώς τέσσαρες Εκκλησΐαι εις την Αγίαν Σύνοδον, δεν μειώνει ποσώς τον Πανορθόδοξο χαρακτήρά Της, καθόσον οι λόγοι δια τους οποίους απουσίασαν δεν είχαν καμμίαν σχέσηιν με το δογματικό περιεχόμενο των κειμένων της Αγίας Συνόδου, αλλά υπήρξαν διάφοροι άλλοι λόγοι, πάντως όχι δογματικοί και εις τινας περιπτώσεις απλώς, ίσως και μόνον, φθονεροί, οι οποίοι τους εμπόδισαν να προσέλθουν και να συμμετάσχουν.

Εις αυτό το θέμα δεν θα επιμείνουμε, καθόσον δεν αποσκοπούμε να θίξουμε κανένα, παρά μόνον να βοηθήσουμε εις την φανέρωσιν της αληθείας. Ενδεικτικώς μόνον θα αναφέρουμε ένα λόγιον ενός ρώσου αναλυτού, του Victor Gaetan, με κάθε επιφύλαξιν για την ακρίβειαν της μεταφράσεως, «η άρνησις της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησΐας να συμμετάσχη στην Σύνοδο ματαίωσε το όνειρον του Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου να προβάλη την υπ' αυτόν παγκόσμιαν ενότητα της Ορθοδοξίας». Δυστυχώς μερικοί βάζουν τον εγωϊσμό τους, το κακώς εννοούμενον εθνικόν τους συμφέρον και την αντιπάθειάν τους προς το Σεπτό Οικουμενικόν Πατριαρχεΐον, υπεράνω του συμφέροντος της Εκκλησΐας και της ψυχής του κάθε ανθρώπου, δια τον οποίον ο Χριστός απέθανε.

Παρά τις ανθρώπινες δυσκολίας, τα προβλήματα και τις αντιξοότητες οι οποίες αναφύονται σε κάθε συλλογικόν έργο, ιδιαίτερα δε στο σωτήριον έργο μιας Συνόδου και μάλιστα Πανορθοδόξου, όπου ο πειρασμός ερεθίζεται τα μέγιστα, η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος επραγματοποιήθη και επετέλεσε το ιστορικόν και πνευματικόν έργο Της, τη επινεύσει και επιστασίαν του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος, και διετράνωσε και εφανέρωσε την αληθινή και σώζουσαν Ορθόδοξην Πίστιν προς πάντας τους ανθρώπους, τους εγγύς και τους μακράν. Η πραγματοποιήσις μιας εκκλησιαστικής ορθοδόξου Συνόδου δεν αποτελεί διεκπεραίωσιν διοικητικών υποθέσεων, αλλά φανέρωσιν της αγαπητικής σχέσεως, αλληλοπροσεγγίσεως και ενώσεως των μελών του ενός Σώματος του Χριστού, ευδοκία του Πατρός και χάριτι του Αγίου Πνεύματος. Δεν είναι λοιπόν δυνατόν μία Πανορθόδοξος Σύνοδος, με κόπον δεκαετιών προετοιμασμένη, να αστοχήση και να είναι άμοιρος της Χάριτος και του φωτισμού του Παναγίου Πνεύματος. Όσοι ισχυρίζονται κάτι τέτοιον διαψεύδονται από τα κείμενα της Συνόδου και συγχρόνως γίνεται φανερό ότι δεν πιστεύουν στο Μυστήριον της Εκκλησΐας του Χριστού και στην

ακαταμάχητη δύναμι του Παναγίου Πνεύματος, η οποία και «συγκροτεί όλον τον θεσμόν της Εκκλησίας».

ιδ) Περαιόντες θα θέλαμε να σχολιάσουμε και τον τρόπο με τον οποίο συνεκροτήθη η Αγία και Μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος. Οι πολέμιοι της Αγίας Συνόδου διετύπωσαν πολλές αντιρρήσεις επί του θέματος. Όμως όταν μία μεγάλη Σύνοδος συγκαλείται μετά από πολλούς αιώνες, μέσα σε ένα τελείως διαφορετικό ιστορικό περιβάλλον, με την νέα μορφή της εκκλησιαστικής πραγματικότητας, αυτήν των δεκατεσσάρων αυτοκεφάλων Εκκλησιών, πως είναι δυνατόν να συγκρίνεται με τις Οικουμενικές Συνόδους, οι οποίες συνεκλήθησαν μέσα σε ένα τελείως διαφορετικό κοινωνικοϊστορικό πλαίσιο. Κατά τις προσυνοδικές συνεδριάσεις, προφανώς μετά από βασανιστικές συζητήσεις, κατέληξαν ομοφώνως εις τον γνωστό κανονισμό συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου. Έτσι τα προσυνοδικά κείμενα εστάλησαν εις τας κατά τόπους Ορθόδοξους Εκκλησίας προς συζήτησιν εις τας Ιεράς Συνόδους εκάστης, προκειμένου να διαμορφωθούν αι επί των κειμένων απόψεις εκάστης Εκκλησίας και ούτω προετοιμασμένοι να προσέλθουν, με εικοσιπενταμελείς αντιπροσωπείες επισκόπων εις την Μεγάλην Σύνοδον προς τελική επεξεργασία των κειμένων. Δεν γνωρίζω εάν ο κανονισμός αυτός είναι ο καλύτερος, ο χρόνος και η πείρα θα το δείξη, όμως απορώ και θαυμάζω πως κάποιοι αδελφοί επαίρονται και μπορούν να θεωρούν την γνώμη τους ανώτερη και σωστότερη από την από κοινού γνώμη των δεκατεσσάρων Εκκλησιών.

Θα μπορούσαμε να γράψουμε πολύ περισσότερα, όμως σκοπός μας δεν είναι η εξαντλητική ανάλυσις των κειμένων, αλλά η ανάδειξι της Ορθοδοξίας των κειμένων της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου και η ταύτισι Αυτής με την αρχαία πίστι της Εκκλησίας των επτά Οικουμενικών Συνόδων, όπως συνεχίζεται και βιώνεται μέχρι σήμερα από την Ορθόδοξο Εκκλησία.